

O soră trebuie să apună,
astfel încât cealaltă să răsară!

UN BLESTEM STRĂLUCITOR

TRADUCERE DE
SIMONA ȘTEFANA STOICA

Autoarea bestsellerului ȘASE CĂCORI ȘTACIIL

ELIZABETH LIM

CORINTEENS

ELIZABETH LIM

UN BLESTEM
STRĂLUCITOR

Traducere din limba engleză de
SIMONA ȘTEFANA STOICA

CORINTEENS

NU M-AM NĂSCUT MONSTRU.

Oamenii uită acest lucru. Cei cruzi surâd disprețuitor și-mi spun că sunt odrasla unui demon. Ei cred că astfel de cuvinte mă rănesc, însă nu-și dau seama cât de aproape sunt de adevăr.

Cei buni mint.

„Ai o inimă bună, la fel ca sora ta”, îmi spun pe tonuri compătimitoare. „În adâncul sufletului, ești frumoasă – la fel ca sora ta.”

Nu semăn deloc cu sora mea.

Pe tot cuprinsul insulelor, nașterea ei are o aură de legendă. Mulți vin de pe meleaguri mai apropiate sau mai îndepărtate pentru a-i întrezări frumusețea, iar vecinii noștri și-au umplut buzunarele cu monede depănându-i povestea – cum, într-o noapte însemnată de un curcubeu-lunar, în urmă cu 17 ani, tatăl meu s-a confruntat cu o alegere cumplită: să-și salveze soția muribundă, întinsă pe un pătuț mâncat de molii, sau fiica nou-născută, binecuvântată cu obraji trandafirii, bucle mătăsoase și strălucire divină, a cărei înfățișare îi subjugase deja pe toți cei care o vedeau.

Tata și-a ales soția. Mi-a smuls sora din brațele moașei și a fugit în junglă ca să o sacrifice Angmei, Vrăjitoarea-Demon. Acolo, pe o stâncă plată, lângă un copac strâmb, mi-a lăsat sora să moară.

Însă, chiar și când era doar un bebeluș, sora mea răspândea o lumină aurie, care a hipnotizat-o așa de profund pe Vrăjitoarea-Demon, încât aceasta nu a putut să o devoreze. Așadar, a doua zi, Adah mi-a găsit sora acolo unde o lăsase, râzând și cântând printre păsări și broaște, iar ea s-a întors în familia noastră.

Povestea are o aură de basm, așa că sătenii adoră să o împărtășească. Dar nu explică defel ce s-a întâmplat cu fața mea... pentru că lucrurile nu s-au desfășurat *nici pe departe* astfel.

E adevărat că, din momentul în care s-a născut sora mea, a strălucit atât de intens, încât eclipsa stelele, iar zâmbetul ei putea împlânzi până și cea mai dură inimă. De asemenea, e adevărat că Adah s-a confruntat cu această alegere cumplită, fatidică. Pentru a-mi salva mama, chiar *a încercat* să sacrifice un copil. Numai că nu pe sora mea a dus-o în junglă.

Ci pe mine.

CAPITOLUL 1

CÂND SORA MEA A VENIT PE LUME, PE BOLTĂ NU STRĂLUcea nici luna, nici curcubeul-lunar. Contrar poveștilor, s-a născut dimineața târziu, aproape de amiază. Îmi amintesc, pentru că soarele îmi bătea în ochi, iar căldura lui dogoritoare mi-a înțepat pielea până când, la un moment dat, transpirația ajunsese să-mi curgă șiroaie pe trup. Eram foarte mică și mă jucam afară, împungând cu un băț furnicile care mi se târau în sus, pe glezne, când astrul diurn s-a retras brusc – și am auzit țipete. Țipetele *mamei*.

La început, au fost estompate. Tunetele începuseră să bubuie, nerăbdătoare să-i înghită cele mai înalte note de durere. Nu mă speriau trosnetele răsunătoare care păreau să destrame cerul; mă obișnuisem deja cu vânturile schimbătoare ale insulei și cu urletele joase, eliberate noaptea de junglă. Așa că am rămas, chiar și după ce ploaia s-a prăvălit din văzduh și găinile au fugit să se adăpostească. Țărâna de sub degetele de la picioare s-a transformat în noroi, iar aerul odinioară cald și umed s-a răcit. Apa mi-a urcat treptat spre glezne, înecând furnicile.

Adah îmi spusese să nu intru în casă înainte să fiu chemată, însă ploaia tot mai tare. Picăturile de apă năvăleau cu

violență și-mi îmbibau cămașa și sandalele, atacându-mi craniul în ritmul unor bețe lovite de tobă. Durea!

Mi-am scos sandalele, m-am cățarat cu greu pe treptele de lemn ale casei noastre și am fugit direct în bucătărie. Mi-am scuturat părul de ploaie și am vrut să mă încălzesc lângă foc, dar mai rămăseseră doar câțiva tăciuni.

— Adah? am strigat, tremurând. Mamă?

Niciun răspuns.

Mi-a chiorăit stomacul. Sus, lângă oala de gătit, se afla o farfurie cu prăjituri, pe care mama le pregătise la abur pentru mine cu o zi în urmă. Îi făcuseră mâinile să miroasă a nucă-de-cocos și unghiile să strălucească, lipicioase de la sirop.

„Prăjiturile lui Channi sunt gata!” îmi striga mereu după ce le termina. „Nu mânca prea multe deodată, altfel musculițele-de-zahăr îți vor roi în burtă la cină!”

Însă azi nu m-a chemat.

M-am ridicat pe vârfurile degetelor și mi-am întins mâinile cât am putut, dar nu eram suficient de înaltă ca să ajung la farfurie.

— Mamă! am strigat. Pot să iau câteva prăjituri?

Mama nu mai țipa, însă am auzit-o cum răsuflă greu în cealaltă cameră. Pe atunci, casa noastră era foarte mică, o simplă draperie separând bucătăria de dormitorul mamei și al lui Adah.

Stăteam pe partea mea de draperie, cu nasul iritat de muselina aspră ori de câte ori respiram, încercând să văd ce se întâmplă în camera alăturată.

Trei umbre. Mama, Adah și o femeie bătrână – moașa.

— Aveți încă o fiică, le-a spus ea părinților mei. Channi are o soră mai mică.

O soră?

Uitând de foame și de avertismentul lui Adah, m-am strecurat pe sub draperie și m-am târât spre patul părinților mei, unde stătea întinsă mama, rezemată de o pernă; arăta ca un pește, pe deplin translucidă și pală, cu buzele întredeschise, dar înlemnite.

Abia am recunoscut-o.

Adah stătea aplecat deasupra ei, iar neliniștea întipărită pe chipul lui a fost înlocuită de o expresie ursuză, când mama și-a încleștat degetele pe marginile patului, de parcă ar fi fost pe cale să înceapă din nou să țipe.

În schimb, a scos un suspin adânc, și o pată roșie, din ce în ce mai mare, a îmbibat păturile.

— Sângerează! i-a strigat Adah moașei. Fă ceva!

Moașa a ridicat păturile și a trecut la treabă. Nu mai văzusem niciodată atât de mult sânge, mai ales la un loc. Fără să știu ce simbolizează, și anume fluxul tot mai redus al vieții mamei, aproape că părea frumos. Vibrant și roșu, ca un câmp presărat cu hibiscuși în nuanța rubinelor.

Dar chipul mamei, încordat de durere, mi-a ținut buzele ferecate. Ceva nu era în regulă.

Am rămas înrădăcinată într-un colț, nevăzută. Voiam să o țin pe mama de mâini. Să aflu dacă mai miroseau a nuci-de-cocos, dacă siropul de zahăr i se infiltrase, ca-n totdeauna, în liniile conturate pe palme – și dacă aveau un gust dulce când îi sărutam pielea. Însă la nări îmi ajungea doar iz de sare și fier: sânge.

— Mamă! am spus fără suflu, pășind înainte.

Adah m-a prins de braț și m-a îndepărtat de pat.

— Cine ți-a dat voie să intri aici? Ieși!

— E în regulă! a zis mama cu o voce stinsă înainte să-și întoarcă lent capul spre mine. Vino, Channi! Vino să-ți cunoști sora!

Nu voiam să-mi cunosc sora. Voiam să vorbesc cu mama. Am întins mâna să-i strâng cu putere degetele pale și albastre, dar moașa mi s-a pus în cale și mi-a împins bebelușul în față.

Majoritatea nou-născuților sunt urâți, însă nu și sora mea. Părul ei negru, suficient de lung cât să-i atingă umerii, era mai neted decât sticla și mai moale decât penele unei păsări june. Tonuri de auriu și arămiu îi colorau tenul, cu o tușă trandafirie pe obrajii rotunzi și strălucitori și pe buzele arcuite într-un zâmbet.

Cu toate acestea, cea mai fermecătoare trăsătură a ei era lumina care îi emana din trup, strălucind cel mai intens în zona pieptului, de parcă o fărâmă de soare i s-ar fi culcușit în inima înduioșător de mică.

— Nu-i așa că e frumoasă? a glăsuțit moașa. Am adus pe lume sute de copii, inclusiv pe tine, Channi. Dintre toți, doar sora ta a râs la naștere. Uită-te la zâmbetul ei! Vă asigur că, într-o zi, regi și regine se vor închina în fața acestui zâmbet.

Zicând acestea, a atins pieptul surorii mele, acoperind cu palma strălucirea nefirească din interiorul ei.

— Iar inima ei! N-am văzut niciodată o asemenea inimă. A fost binecuvântată de zei!

— Vanna, a șoptit mama, cu o notă de mândrie în voce. O să-i spunem Vanna.

„Cea Aurie.”

M-am întins după mâna mică a surorii mele. Era caldă, și îi simțeam inima bătându-i delicat sub degetele

mele. Pentru cineva care-și aruncase umbra pe pământ cu numai câteva minute în urmă, mirosea dulce, ca fasolea mung și mierea. Nu-mi doream nimic altceva decât să o țin aproape și să-mi lipesc nasul de obraji ei moi.

— De-ajuns! a spus Adah tăios. Channi, du-te înapoi afară! Acum!

— Dar, Adah... ploaia! am spus, simțindu-mă neînsemnată.

— Ieși!

— Las-o să rămână! l-a rugat mama, care și-a înăbușit un alt țipăt; în mod cert, durerea revenea. Las-o! Nu mai am mult!

În acel moment, nu am înțeles ce a vrut să spună sau de ce Adah și-a șters ochii cu brațul. S-a lăsat în genunchi lângă pat și, pe un ton șoptit, a înălțat rugăciune după rugăciune către zei, promițând că va fi un soț mai bun dacă mama avea să trăiască.

Moașa a încercat să-l consoleze, dar el s-a ferit brusc, cu chipul brăzdat de umbre.

— Dă-mi copila!

Chipul lui m-a înspăimântat mai mult decât țipetele mamei. N-am simțit niciodată vreo afecțiune profundă față de tata: lucra mereu pe câmpurile de orez, în timp ce mama avea grijă de mine. Însă nu a fost vreodată crud. O iubea pe mama și am crezut că mă iubește și pe mine. Era prima oară când îl auzisem vorbind atât de răspicat și pe un ton ușor amenințător.

Și moașa a observat.

— Khuan, hai să nu ne pripim! O să am grijă de soția ta. Du-te la templu și roagă-te!

Însă tata nu plănuia să o asculte. Când mi-a smuls sora din mâini, un licăr de groază a fulgerat în ochii oboșiți ai mamei.

— Khuan! a hârâit ea. Oprește-te!

În comparație cu Adah, care avea umeri lași și o siluetă mătăhăloasă, Vanna părea la fel de plăpândă ca un șoricel. Dar sora mea trebuie să fi aruncat asupra tatei aceeași vraja pe care o folosise și asupra mea, pentru că, în momentul în care a legănat-o în brațe, ea a început să strălucească mai puternic decât înainte.

Îmbлъnzirea nelumească a lui Adah mă ducea cu gândul la magie. Tata i-a mângâiat părul negru ca obsidianul. I-a sărutat obrații trandafirii, la fel ca buzele, care aminteau de forma unui boboc de crin. I-a admirat uluit pielea, parcă învăluită în lumina aurie a soarelui.

Apoi i s-au gârbovit umerii și a dat-o înapoi moașei.

— Hrănește-o!

Mama a șuierat de ușurare.

— Vîno, Channi! Mama te va ține în brațe!

Înainte să mă duc la ea, Adah m-a înșfăcat și m-a ridicat, înconjurându-mi talia cu un braț puternic. M-a aruncat atât de tare peste umăr, încât am icnit în loc să țip.

Din trei pași mari, am ieșit din casă, iar strigătele moașei s-au estompat iute în urma noastră, mistuite de ploaie și tunete. Tata alerga prin desișul luxuriant al junglei.

— Adah! am strigat, lovindu-l cu picioarele. Oprește-te!

Frica mi-a săgetat inima. Nu știam unde mă duce, și mama nu venea după noi. Ploaia se întetise, iar picăturile se năpusteau atât de aprig asupra feței mele, încât am crezut că m-ar putea îneca. Pumnii mei mici îi atacau spatel

lui Adah, dar riposta mea doar l-a enervat. A continuat să alerge, strânsoarea devenindu-i tot mai înverșunată.

În junglă, ploaia s-a domolit. Întrezăream doar frânturi verzi și maro. Nu mai fusesem până acum în pădure și, pentru o clipă, am uitat să-mi fie frică. În schimb, m-am uitat fermecată la arborii cu frunze ca niște dinți, la florile îndeajuns de mari încât să mă înghită cu totul și la lianele atârinate din cer, asemenea unor șerpi. Musculițele bâzâiau, țânțarii îl înțepau pe Adah de gât, iar sandalele lui împroșcau noroiul de jur împrejur.

Deodată, Adah a căzut pe spate, surprins, la un pas să mă strivească sub greutatea lui. Un șarpe roșu, magnific, atârna de unul dintre arbori, cu limba lungă și bifurcată întinsă pentru a șuiera spre noi.

Când și-a dezvelit colții, Adah s-a sprijinit pe coate, iar eu m-am agățat de gâtul lui.

— Dă-i drumul! a spus reptila.

Adah nu părea să înțeleagă. S-a ridicat și m-a apucat strâns de talie, smulgându-mi un mic suspin de pe buze, apoi s-a îndepărtat de făptură, târșându-și picioarele.

Șarpele l-a urmat. Nu a mai vorbit; în schimb, și-a înfășurat corpul în jurul gleznei tatălui meu, care a țipat și și-a scuturat disperat piciorul, cât pe ce să mă scape în timp ce se zbătea.

Apoi a luat o creangă căzută și a început să bată șarpele.

— Nu-l răni! am strigat. Adah!

Eliberat din strânsoarea reptilei, tatăl meu a alergat mai repede decât înainte, tropăind spre inima junglei.

Ploaia încetase. Ceața acoperea arborii în straturi, iar lumina slabă și aurie a soarelui brăzda cerul tot mai cenușiu. Am observat împrejurimile numai pentru că Adah fugea

cât îl țineau picioarele și trebuia să se oprească adesea, cu pieptul zguduit de răsuflările întretăiate. Spatele îi era alunecos, iar transpirația lui îmi năclăise părul. Mirosea atât de urât, încât, la un moment dat, mi-am întins gâtul în sus, dornică să inspir aer curat.

— Unde mergem? l-am întrebat?

— Taci!

Cutremurată de răceala din glasul lui, m-am supus.

Într-un târziu, am ajuns într-o vale în centrul căreia se afla un arbore-de-cuișoare, înconjurat de stânci albe și plate. În orice alt loc din junglă, copacii se luptau pentru a dobândi mai mult spațiu, cu ramurile încleștate în dueli lemnoase pentru o simplă atingere în treacă a luminii hrănitoare a soarelui. Însă acest arbore era singur. Nici măcar musculițele, libelulele sau țânțarii nu îndrăzneau să-i încalce lăcașul. De îndată ce ne-am apropiat, insectele au zburat imediat de pe pielea lui Adah, de parcă și-ar fi pierdut interesul față de el.

Adah m-a așezat pe cea mai mare stâncă. Ploaia și sudoarea îi străluceau în barbă.

— Rămâi aici! a spus el.

— Te întorci?

— Voi veni dimineată după tine, a răspuns, fără să se uite la mine.

— Adah...! am început să plâng. Nu pleca!

— Rămâi, Channari!

La auzul numelui meu complet, am scos un scâncet și m-am ghemuit, ascultătoare.

Suprafața pietrei era rece și uscată, umbrită de coronamentul arborelui. Când Adah s-a întors pe drumul pe care venisem, mi-am strâns genunchii la piept. În depărtare,

am văzut cum o familie de maimuțe se cațără într-un copac. Una dintre ele avea un pui pe șold, și m-am gândit la mama, întinsă pe acel pat, țipând. Nu îmi dăduse niciodată voie să intru în junglă. De ce eram acum aici?

— Adah!

Plecuse. Tufișurile încă foșneau, un semn că încă se afla prin preajmă, dar oricât am urlat „Adah! Adah!”, nu s-a întors după mine. Eram singură.

Ei bine, nu complet singură.

Păsările ciripeau nevăzute în arbori. Miriapode și alți acarieni mișunau pe țărâna din jurul dumbrăvii. Apoi a apărut șarpele – același care-l atacase mai devreme pe Adah.

M-am dat înapoi, înfricoșată de reptila care a urcat sinuos pe stâncă. Ochii îi scăpărau ca smaraltele, iar solzii de un roșu-aprins îi ieșeau în evidență în lumina fluidă a soarelui.

— Vino cu mine! a spus.

Am tresărit, însă nu pentru că m-a șocat gândul că există un șarpe vorbitor. Auzisem destule despre magie și demoni cât să nu fiu înspăimântată de astfel de făpturi. Altceva m-a îndemnat să ezit, și anume faptul că șarpele încercase să-l muște pe Adah. Nu puteam avea încredere în el!

— Pleacă!

— Urmează-mă! a spus șarpele. Vine Angma!

Deși eram foarte mică, un fior mi-a străbătut spatelile la menționarea acestui nume. Mama îmi povestise despre Angma, mereu pe același ton precaut pe care-l folosea atunci când mă avertiza că Adah este într-o dispoziție proastă.

„Cu mult timp în urmă”, își începea ea istorisirea, „Angma era o vrăjitoare umană, a cărei fiică îi fusese furată. Subjugată de furie, a fost transformată într-un demon înfricoșător, menit să cutureie pământul în căutarea fetei sale. Devora bebeluși pentru a-și menține nemurirea și puterea – și, uneori, când i se oferea de bunăvoie un copil, acorda o favoare drept răsplată.

Cum ar fi salvarea vieții mamei mele – sau, cel puțin, așa trebuie să fi sperat Adah.

Eram prea mică pentru a înțelege ce înseamnă „sacrificiu”. Nu știam de ce ar trebui să mă tem de Angma. Prin urmare, am ignorat avertismentul șarpelui.

— Adah mi-a spus să rămân aici! am zis cu încăpățănare.

— Cum vrei, a șuierat șarpele, apoi a șovăit. Însă nu te uita în ochii ei!

Apoi a alunecat de pe stâncă și a dispărut.

În scurt timp, o umbră a învăluit arborele-de-cuișoare, și toată muzica junglei – ciripitul păsărilor, bâzâitul insectelor și foșnetul maimuțelor – s-a stins la fel de subit ca o lumânare.

M-am uitat împrejur. O umbră a sărit din spatele unuia dintre tufișuri.

— Adah? am strigat din nou.

Am coborât de pe stâncă, înfundându-mi degetele de la picioare în pământul umed. Of, dacă nu mi-aș fi scos sandalele acasă!

— Adah?

În spatele meu a tors o fiară, moment în care m-am răsucit valvârtej. O tigroaică! Se mișca alene, conștientă că sunt prinsă în capcană. Chiar dacă aș fi încercat să fug, m-ar fi ajuns din urmă în mai puțin de cinci pași.

Picioarele ei puternice mă depășeau în înălțime, și avea blana arămie, de nuanța statuilor de la Templul Zorilor, însemnată cu dungii negre.

Era ceva nefiresc la această tigroaică. Nu mai văzusem niciuna cu ochii mei, dar îmi erau familiare sculpturile din sat, tablourile și sulurile agățate în templu. Văzusem pieile pe care vânătorii le aduceau înapoi în sat ca să le vândă, însă nu semănau defel cu cea a tigroaicei din dumbravă.

Nu era doar faptul că scotea fum pe nări sau că avea colți ascuțiți de culoarea fildeșului, ca un elefant, și o coamă de păr alb, străvechi, care i se desfășura precum o perdea sidefie pe spatele dungat. Ci aspectul lucios al blăunii, deopotrivă întunecată și strălucitoare, ca niște umbre care ardeau sub lumina selenară. Mă înfiora până-n măduva oaselor.

— Așadar, a grăit tigroaica.

Vocea fiarei, joasă și guturală, a cutremurat pământul de sub mine și aproape că m-a făcut să tresar.

— Tatăl tău te-a lăsat în seama mea.

Oriunde se deplasa tigroaica, umbrele se măreau, învăluindu-mă pe măsură ce micșora distanța dintre noi. Mirosea puternic, deși nu puteam recunoaște parfumul. Nu era nici cel al arborilor, nici cel al florilor, nici vreo aromă pe care o inspirasem vreodată. O mirodenie, poate.

Pleoapele mi-au devenit grele.

— Ești cam mare, a reluat felina, adulmecându-mă. Tatăl tău trebuia să-ți aducă sora. Nou-născuta, a precizat, iar umbra ei m-a eclipsat. Cea frumoasă.

M-am frecat la ochi, cuprinsă de somnolență. Nu-mi mai era teamă de tigroaică. Am aruncat o privire la stâncă

plată și netedă dinaintea mea – perfectă pentru un pui de somn.

— Uită-te la mine, copilă! mi-a poruncit cu un răget. Unde e sora ta?

Încăpățânată, am fixat cu privirea pământul. Nu acordasem atenție avertismentului șarpelui de a fugi, însă cel de a nu mă uita în ochii tigroaicei avea sens. Nu-mi plăcea felul în care răcnea. Când Adah țipa în acest fel, mă lovea imediat ce-mi ridicam privirea.

Felina era atât de aproape acum, încât aerul părea să tremure în tandem cu răsuflarea ei. A expirat asupra mea, împrăștiind un nor de fum negru, spiralat.

— Uită-te la mine! a repetat în timp ce tușeam. Uită-te la mine, altfel jur că-ți rup gâtul!

Fără grabă, mi-am ridicat privirea ca să o întâlnesc pe a ei. Avea mustăți lungi, netede și lucioase, albe ca osul pe obrajii cu dungi negre, iar cea mai vibrantă nuanță de galben văzută vreodată îi colora irisurile. Îmi amintea de pudra de turmeric pe care mama mă puneă să o mănânc când mă durea burta, însă doar înrăutățea crampele.

Sângele mi se prelingea din nări și nu mă puteam mișca. În ochii tigroaicei, o șuviță din părul reflexiei mele se albea la tâmplă. Pe neașteptate, sângele scurs din nas s-a înnegrit, iar genunchii mi-au cedat de frică.

Apoi, din spatele meu, șarpele a țâșnit din ascunzătoare, un fulger roșu pe care abia l-am întrezărit alunecând spre mine. Și-a arătat colții și, pentru o clipă, am crezut că urma să o atace pe tigroaică.

În schimb, m-a mușcat de gleznă.

Colții i s-au înfipt până la os și au trecut prin carne și mușchi. Am scos un urlet înfiorător, unul greu de crezut

că-l eliberaseră plămâni mei. Mi s-a cutremurat fiecare celulă din corp, iar o durere arzătoare mi s-a răspândit de-a lungul pielii în explozii fierbinți, de parcă ar fi luat foc.

Când șarpele și-a retras colții, chinul s-a estompat numaidecât. Un val de frig m-a cuprins în brațe. Deși transpirația îmi mai curgea pe tâmple, acum tremuram.

Uitasem de tigroaică – felina s-a aplecat înainte, punând o gheară ascuțită pe stâncă, și a mârâit la reptilă.

— Ce cauți *tu* aici?

Șarpele a înaintat sinuos, astfel încât să creeze o barieră între mine și tigroaică.

— Las-o în pace! Nu ea este copila pe care o tot aștepți!

— Ce importanță are pentru tine dacă o mănânc sau nu? Dă-te la o parte!

— Mamă Angma, a glăsuț șarpele pe un ton respectuos, te sfătuiesc să o eliberezi pe această fată. Sângele ei nu mai valorează nimic pentru tine acum.

Și-a îndreptat limba bifurcată spre glezna mea. Se formase deja o umflătură dureroasă, iar dungi verzi, nefirești, îmi conturau venele. În numele mărețului Gadda, ce junghiuri cumplite!

Întăritată, tigroaică a scos un răget. Și-a fluturat coada ca un bici spre șarpe și l-a prins, aruncându-l în tufișuri. Apoi s-a întors grațios spre mine, pregătită să-și dezlănțuie furia. Dar, în timp ce mă urmărea cum încerc să ies șchiopătând din dumbravă, supărarea i-a dispărut.

M-a împiedicat să plec.

— Ah, biata, biata fată! Crezi că te-a salvat, nu-i așa?

Nu! Mă gândeam doar la cât de rău mă durea piciorul, la faptul că lumea se învârtea și-mi doream să merg acasă. La cât de dor îmi era de mama!

Am încercat să fug pe lângă tigroaică. O idee nesăbuită!

Mi-a apăsât o labă pe piept, un licăr de magie sinistră însuflețindu-i ochii galbeni, ca un semn rău prevestitor.

— Regele-Șarpe ți-a otrăvit sângele, a spus ea feroce, așa că-ți voi blestema fața! Nu te vei uita nicicând la ea fără să simți durere!

Cât de straniu că, în momentul care avea să mă definească, am simțit atât de puține. Doar o furnicătură pe față, urmată de o presiune profundă și sufocantă, care mi-a urcat până în gât, ca și cum un fir invizibil m-ar fi lăsat fără suflu. Apoi... nimic.

Nimic în afară de un fior de rău augur coborându-mi pe șira spinării, în timp ce umbrele se învârteau sub blana felinei. Deodată, ochii ei... s-au schimbat. Erau în continuare galbeni și hipnotizanți, dar pupilele îi trecuseră de la negru la un roșu-aprins izbitor. Ca sângele.

— Adu-mi-o pe sora ta înainte să împlinească 17 ani, a spus ea pe un ton șoptit, dar letal, și-mi voi dezlega blestemul. Dacă nu, voi veni după amândouă... și-ți vei dori să fi murit!

Apoi, cu un avânt impresionant, a sărit în junglă. Și s-a făcut nevăzută.

Părea că a trecut ceva timp înainte ca șarpele să reapară unduitor. Totul era încetșosat, dar prin învâlmășeala verde și luxuriantă îi puteam distinge cu ușurință ochii strălucitori și solzii roșii.

Nu-mi păsa că tigroaica îl rănise. Sau ce blestem se abătuse asupra mea.

— M-ai rănit! l-am acuzat.

— A trebuit să te mușc, a răspuns șarpele. Altfel, Angma te-ar fi devorat. Dar acum, otrava mea curge prin sângele tău. Dacă mai încercă să te mănânce, îi va face rău.

Nu mă dădeam în vânt după raționamentul lui.

Când mi-am atins glezna, dungile verzi mi s-au transferat pe degete. În pofida încercărilor mele acerbe, nu am reușit să le șterg.

— Doare!

— Durerea va trece, m-a asigurat reptila, cerându-și parcă scuze.

A ezitat, rămânând cu gura deschisă. Deși nu știam cum vorbesc șerpii, am simțit că voia să-mi spună mai multe. În schimb, m-a întrebat:

— Cum te cheamă, micuțo?

— Channi, am șoptit. Channari.

Dacă șerpii puteau zâmbi, acesta cu siguranță a făcut-o. Din gura curbată i s-a furișat limba subțire, bifurcată.

— Fată cu fața de lună.

Mama și Adah îmi puseseră numele Channari pentru că mă născusem sub luna plină, iar când venisem pe lume, ochii îmi erau larg deschiși, două oaze în care se răsfirea lumina argintie a astrului. Însă nu aveam de gând să împărtășesc așa ceva unui străin. Cu atât mai puțin unui șarpe.

— Pe *tine* cum te cheamă? l-am întrebat.

Zâmbetul i s-a stins. Abia atunci am remarcat urmele de gheare de pe solzii lui, adânci și roz în lumina aurie a soarelui. Mulți ani mai târziu aveam să aflu că,

în momentul în care un șarpe moare, acesta poate vedea, pentru o scurtă clipă, viitorul. Și că șarpele din fața mea, care-și sacrificase viața pentru a mă proteja, era rege printre semenii lui.

— Numele meu nu are nicio relevanță, a spus el. Însă tu, tu ai nevoie de Hokzuh. Rostește-i numele!

— Hok... Hok... zuh.

— Ține-l minte! Într-o zi, când vei fi mai mare, va veni să te caute.

În fața ochilor mei, pielea șarpelui s-a albit, cu solzii ca niște minuscule perle-de-mare împânzite de-a lungul corpului. Ținându-și în continuare capul ridicat, restul trupului i s-a încovoiat și s-a uscat încet, furat și de ultimul dram de vlagă.

— Vei avea nevoie de el.

— De ce?

— O soră trebuie să apună, astfel încât cealaltă să răsară, a răspuns el atât de domol, încât aproape că nu l-am auzit.

Apoi și-a pus capul în centrul corpului încolăcit, închizându-și ochii.

— Acum, dormi!

Nu voiam, dar otrava din sânge nu mi-a dat de ales. Deja îmi simțeam capul ca de plumb și, pe măsură ce pământul se învârtea tot mai repede, a trebuit să-mi acopăr fața. M-a furnicat piciorul până când nu l-am mai simțit, iar amorțeala mi s-a răspândit de la gleznă până la frunte, iute ca o săgeată desprinsă din arc.

— Dormi! a șoptit Regele-Șarpe pentru ultima oară.

Apoi a adormit și el. Numai că, spre deosebire de mine, el nu avea să se mai trezească.

Când m-am trezit, eram acasă, cuibărită în pătuțul meu, lângă oala de gătit. Mi-am ridicat capul. Îmi dispăruse durerea înțepătoare din brațe și picioare, înlocuită cu o senzație de amorțeală dindărătul obrazilor, dar chiar și aceasta pălea treptat.

M-am târât până la patul mamei. În brațele ei dormea micuța Vanna.

„Cea frumoasă”, mi-am amintit.

Mama s-a mișcat; în clipa în care m-a văzut, a scos un suspin înăbușit. Frica i-a vălurit subit ochii și i-a strecurat un tremur în voce:

— C-C-Channi, ce s-a întâmplat cu fața ta?

Am clipit, nedumerită.

— E murdară, mamă?

— Nu! Nu! m-a asigurat ea, înghițind în sec.

Am încercat să-mi disting fața în pupilele ei, dar mă împiedica întunericul. Soarele apusese și eram prea săraci ca să ardem lumânări noaptea.

Când a vorbit din nou, a fost mai calmă:

— Uită ce am zis de fața ta! Vino!

Mi-a luat obrazul în palma ei rece și pală. Am ținut-o aproape, simțind cât de slăbită e și cât de fragile îi par degetele pe pielea mea.

M-am ghemuit lângă ea. Pulsul îi era atât de slab, încât a trebuit să-mi lipesc urechea de pieptul ei pentru a-l auzi. Am aruncat o privire spre Vanna – încă dormea liniștită și încă strălucea, deși lumina se estompase în decursul orelor trecute de la nașterea ei. Un sâmbure de invidie

mi-a răsărit în inimă la gândul că aveam să fiu nevoită, în viitor, să-mi împart mama.

Apoi, Vanna a deschis ochii. Mi-a zâmbit, întinzându-și degetele mici pentru a-mi atinge obrajii.

— Ia te uite! a șoptit mama. Vanna și-a deschis ochii. Pentru tine.

Dintre toate persoanele și lucrurile din lume, pe *mine* mă văzuse prima oară.

Vanna a râs chiar atunci, scoțând un chicotit adorabil, care m-a emoționat până în adâncul sufletului. Acela a fost momentul în care m-am îndrăgostit de sora mea, momentul în care am jurat că n-aveam să-i permit – nici odată – Vrajitoarei-Demon să o ia.

— Îmi promiți că vei avea grijă de ea, Channi? m-a întrebat mama. Că o vei proteja mereu?

Aproape că am tresărit. Oare mama îmi citise gândurile?

— Da, promit!

M-am întins și am ținut mâna micuță a Vannei într-a mea, strângând cât de tare am îndrăznit. *Te voi proteja!*

Lumina din pieptul surorii mele a străfulgerat, iar din vârfurile degetelor i s-a revărsat un val de căldură atât de neașteptat și de intens, încât mi-a cutremurat fiecare celulă din trup.

— Vezi? Până și zeii știu acum că voi două sunteți legate, a șoptit mama, lăsându-se pe spate cu un zâmbet slab. O promisiune nu este un sărut în vânt, ceva care să fie oferit cu nepăsare. E o parte dăruită din tine, pe care o vei recăpăta abia după ce-ți îndeplinești jurământul. Înțelege?

Era o vorbă din satul ei, pe care mi-o împărtășise cu mult timp în urmă.

— Înțeleg, am spus, chiar dacă nu o făceam cu adevărat.

— Bun, a zis mama, inspirând. Acum, lasă copila să doarmă!

Ascultătoare, am eliberat mânuța Vannei și m-am urcat în pat lângă mama. Deși era nespus de obosită, pentru mine continua să fie cea mai frumoasă femeie din lume. Nimeni nu avea ochii la fel de căprui ca ai ei și plini de o bunătate nețărnută. Nu erau mari sau larg deschiși, iar genele nu îi erau lungi sau dese, însă în ei ardea flacăra onestității. O flăcără a onestității pe măsura notei de mândrie și onestitate care îi contura nasul și buzele.

Străluceam ori de câte ori cineva îmi spunea că semăn cu ea.

Trăgându-mă mai aproape, mama m-a mângâiat pe păr și a început să cânte:

Printre stele, stă frumoasa mea fată cu față de lună.

Channi, frumoasa mea fată cu față de lună.

Glasul său melodios m-a calmat și am uitat de frica din ochii ei când mi-a văzut fața. Am uitat despre promisiunea Angmei de a ne ucide pe mine și pe sora mea. Gândurile mi-au cutreierat pe meleaguri îndepărtate, iar mușchii mi s-au relaxat.

Pentru ultima oară, m-a adormit vocea mamei.

Dimineața, am descoperit că murise. Iar pentru o vreme îndelungată, nimeni nu mi-a mai spus că sunt frumoasă.

Autoarea bestsellerului *Șase cocori stacojii* încântă cu o nouă poveste *fantasy* despre două surori – pe cât de frumoasă una, pe atât de monstroasă cealaltă – care trebuie să lupte pentru a se salva reciproc atunci când un ritual de logodnă care a mers prost dezlanțuie un rău și mai mare, ce le-ar putea distruge legătura pentru totdeauna!

Channi nu s-a născut monstru. Dar când propriul tată o oferă drept sacrificiu Vrăjitoarei-Demon, soarta ei se schimbă pe veci. Blestemată să aibă chip de șarpe, Channi este exact opusul încântătoarei sale surori, Vanna, singura persoană din sat care se uită la ea și nu vede o creatură înspăimântătoare. Singura persoană care o iubește și în care are încredere.

Acum, la vârsta de 17 ani, Vanna urmează să se căsătorească la capătul unui vulgar ritual de selecție care va îmbogăți cuferele conducătorilor satului. Numai Channi, care, în tot acest timp, a trebuit să se bazeze pe forța și viclenia cu care a fost înzestrată, își poate apăra sora de cel mai crud dintre pretendenți. Dar, procedând astfel, devine ținta mâniei lui, declanșând o luptă regală înspăimântătoare, o aventură pe uscat, dar și pe mare, o poveste de dragoste între dușmani și o alegere care îi va pune la încercare sentimentele.

„Fiecare pagină a prozei magistrale a lui Elizabeth Lim strălucește de frumusețe și emoție. Cu personaje care îți fură inima, o lume care abundă în legende și o superbă poveste de dragoste, cartea aceasta te poartă într-o călătorie care ți-ai dori să nu aibă sfârșit.”

ALEXANDRA BRACKEN,
autoarea romanului *Lore*

ÎN ACELAȘI UNIVERS:

#romantasy

12+

ISBN: 978-606-088-647-1

www.corintjunior.ro